

פחד דוד

עלון שבועי בעניי פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 535

משכיל לדוד

פרשת - ויצא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

חשיבות תורה מתוך עמל

"ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי א-להים עולים ויורדים בו". (בראשית כח. יב)

במדרש תנחומא מובא שאותם מלאכים שראה יעקב בחלומו - היו שרי אומות העולם. והראהו הקדוש ברוך הוא שכשם שלאותם שרים יש עליה, סופם שתהא להם ירידה. לאחר מכן פנה הקדוש ברוך הוא ליעקב וביקש ממנו לעלות גם הוא באותו סולם, עליה אשר ממנה לא תהיה לו ירידה, יעקב אבינו מסרב להאמין לדברי ה' ונשאר בארץ. אמר לו הקדוש ברוך הוא; הואיל וסירבת להאמין לדברי, בניך יענשו על כך ועתידים הם ללקות על ידי אותם אומות. שאל יעקב את הקב"ה; האם הם עתידין ללקות לעולם? השיב לו הקדוש ברוך הוא "אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק". לכל הגלויות והייסורים יהיה קץ וסוף, ועתיד אני להושיעם אף מרחוק. ובאמת, מדוע יעקב אבינו מסרב לעלות השמימה, הרי הקדוש ברוך הוא הבטיח לו שעליה זו תהיה עליה שלמה ללא ירידה! כלומר מפני מה חשש יעקב וסרב להאמין לדברי ה', הלא דינו שונה מדין אומות העולם שהינם בחזקת רשעים ומשום הכי היתה להם ירידה, וירידה זו הנה ירידה ללא אפשרות של עליה בשלב מאוחר יותר. ומכיוון שה' הבטיח לו שעליה זו תהיה ללא ירידה, היה לו להאמין לדבריו מתוך כך שצדיק הוא וממילא דינו שונה מדין הרשעים! שאלה זו מתעצמת עוד יותר לאור העובדה שהקדוש ברוך הוא נפרע מיעקב על סירובו לעלות השמימה, והודיע לו שבניו עתידין ללקות על ידי אותן אומות. וקשה הדבר כיצד העדיף יעקב את עול הגלויות על פני עליה השמימה! ביאור הדברים נעוץ בכך שיעקב אבינו ע"ה הוא סמל התורה, כפי הנאמר "יעקב איש תם יושב אהלים". משמע שיעקב הינו הסמל וההותם ללימוד התורה מתוך עמל ויגיעה. יעקב אבינו רצה להורות ולסלול בזאת דרך סלולה וכבושה לבניו לדורות הבאים אחריו, שתורה דורשת מאמץ ועמל ואינה ניתנת כמתנת חנם. אדם הרוצה להתעלות במעלות התורה והיראה, עליו לשבת לשקוד ולעמול בתורה, להפוך בה מכל צדדיה ורק אחרי שימית עצמו עליה, יזכה הוא לרכוש את כל קנייניה.

מסר לדורות

אמור מעתה, כשיעקב אבינו חולם את חלומו ומתבקש על ידי הקדוש ברוך הוא לעלות מעלה מבלי שתהיה לו לאחר מכן ירידה, הוא מסרב לכך מתוך הידיעה שרק

תורה הנקנית בעמל הינה התורה הנכונה והראויה ביותר.

והנה כאשר הקדוש ברוך הוא מבקש ממנו לעלות מעלה ללא ירידה, משמע שרצה ה' לתת לו את התורה הקדושה ללא עמל ויגיעה, ובהיות שדרך זו סתרה ונגדה את מציאותו של יעקב שהיה איש של עמל התורה - הוא סרב לכך. ואמנם ידע יעקב שיתכן ולו עצמו לא תהיה ירידה, אך בניו בדורות הבאים - מה יהא עליהם, ומכיוון שרצה הוא להעביר להם את המסר שתורה יש לקנות מתוך עמל ויגיעה, לפיכך לא נענה לבקשתו של ה' והעדיף להישאר על הארץ ולרכוש את התורה בעצמו מתוך עמל וללא מתנות חנם.

והנה מאותה סיבה בדיוק, יעקב אבינו מעדיף שבניו ילקו בגלויות השונות ודווקא מתוך עול השעבוד תורתם תהיה תורה של עמל, שמתוך הצרות והקשיים יבואו המה ללמוד את התורה ביתר שאת. כך שתורתם שהינה תורת עמל - תרבה את זכויותיהם ותגרום להם לבסוף להינצל מן הגלות ולצאת מחשיכה לאורה. וראו עד כמה גדולה היתה מסירות נפשו של יעקב למען התורה, עד שהעדיף שזרעו ישב בגלות ובלבד שתורתו תהיה תורת אמת ועמל, שהיא היא התורה המשובחת והמעולה ביותר.

מאיימות אך מבורכות

כעת נותר לנו לידע האם הקדוש ברוך הוא אכן מסכים עם הלך מחשבתו של יעקב אבינו ע"ה? והתשובה לכך היא שאכן הקדוש ברוך הוא הסכים עם אביר יעקב, וראה לכך ניתן להביא שהרי הקדוש ברוך הוא לא העניש אותו בעצמו אלא נפרע רק מהדורות הבאים אחר כך.

ואם נתבונן בדבר נראה שעל אף שהגלויות נראות בתחילה כקשות ומאיימות, בעלות סבל וייסורים רחוק, אל לנו להתעלם מהחלק המבורך שבהן, היות ואותן גלויות גרמו להתעלות רבה בקרב עם ישראל. הנה גלות מצרים סובבה את ניסי יציאת מצרים וכן את חג הפסח שהוא חג האמונה.

גלות בבל - גרמה להוצאת התלמוד הבבלי. גלות פרס ומדי - גרמה לעם ישראל לקבל את התורה מתוך אהבה כפי הנאמר "קיימו וקבלו עליהם". גלות יון - גרמה לחג החנוכה שהינו חג של הלל שבח והודיה לה' יתברך. כך גם לגבי גלות אדום, שהוציאה מתוכה את התנאים והאמוראים אלו שהאירו את עיני ישראל בתורה על ידי חיבור המשנה והגמרא.

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת ויצא ו' כסלו תשע"א

באר שבע	תל אביב	ירושלים	
16:24	16:21	16:06	הדלקת נרות
17:22	17:20	17:19	מוצאי שבת
17:51	17:48	17:58	רבינו תם

הילולא דצדיקיא

- ז - רבי רפאל דוד סבאן, רבה של טורקיה
- ח - רבי אברהם הכהן, מח"ס משמרות כהונה
- ט - רבי נתן סאלם, מחכמי ישיבת "פורת יוסף"
- י - רבי איסר זלמן מולצר, ראש ישיבת "עץ חיים"
- יא - רבי משה הררי הדיין, מגדולי ארם צובא
- יב - רבי שלמה לוריא המוהרש"ל,
- יג - רבי שלמה
- יד - רבי שלום הדאיה, ממקובלי בית אל

מעשה שהיה

ומה חושבים העשירים!?

מכל המיליארדים, כלום, כלום וכלום, מה שהוא באמת נתן לצדקה, ב"ה, נותר בידו לנצח נצחים. והשאר? באו כמה אפוסטרופוסים גויים והם נהיו בעלים על רוב כספו ונכסיו.

המגיד רבי ראובן, סיפר בכמה הזמנויות את מה שזכה לשמוע מהגאון רבי יעקב גלינסקי שליט"א, כי כאשר בימי בחרותו הוא ישב בבית האסורים אצל הבולשביקים, ישב עמו איזה גביר גדול. והנה ביום מן הימים, גביר אחד שישב ג"כ בכלא, לפתע פתח את פיו ואמר לבחור יעקב גלינסקי כשדמעות נשרו על לחייו:

"אנו כאן יושבים בצער ובמצוקה בגלות אצל הבולשביקים בבית המאסר, תדע לך כי ישנם בעולם שני אנשים, שאני לא מוחל להם, לא מוחל! לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי.

- ומי הם שני האנשים הללו? הרב של קובנא (הגאון בעל ה"דבר אברהם") והרב של פוניבז', היתה התשובה המפתיעה.

- "מה הם עשו לך, אילו דיבורים את שח?!" תמה הבחור יעקב גלינסקי. מה כבר הרעו לך הרבנים הללו שכך אתה מדבר, מתוך כאב?!"

"אני אגלה לך. הם נהגו לבוא לטירתו לבקש כסף לשיבותיהם. ואיך הם נכנסו ובאו? כמו שמבקרים בביתו של עשיר, הם ביקשו להצלת ישיבותיהם בנוסח של דרך ארץ, ברכות ונינוחות. אכן נתתי להם כסף, אבל כמה כבר הוצאתי מכיסי? וכי רבבות הוצאתי? שמעק טאבאק נתתי... פרומיל ממה שהיה באוצרותי". "אז מה אתה רוצה מהם?" הביט עליו הבחור ר' יעקב.

"מה אני רוצה מהם? למה הם לא הכריחו אותי לתת יותר. תראה מה קרה היום עם הכסף שלי, אני יושב כאן, ואת הרכוש נטלו הבולשביקים, לא נשאר ממנו מאומה, אהה!"

"נו, אז מה הם יכלו לעשות איתך, וכי הם אשמים?!"

"למה הם לא באו אלי באקדחים, 'תן את הכסף ואם לא...!' אם כך היו מתנהגים, לפחות היו מצילים ממני את הכסף בכח, משהו היה נשאר והיה עומד לי לפחות לעולם הבא..." ואחר פרץ הגביר בכבי תמורורים.

כך נראה מי שזוכה לדאבון לב לראות עין בעין כיצד לא נותר מאומה מממונו. אתם שומעים? שני סוגי אקדחים,

אחד לשמור על החיים ועל הכסף, כמו אותם אקדחים סביב העשיר בבית הכנסת, ואקדח אחר ליהודי שבכה בבית האסורים למה לא באו עם אקדחים ליטול ממנו את הכסף לצדקה.

הוא אשר אמרנו: "וכל אשר נתן לי, עשר אעשרנו לך". איזה דבר הוא שלי? "עשר אעשרנו לך", המעשר - הוא שלי, וכל השאר? אינם שלי באמת, הצדקה היא הנשארת לי לנצח נצחים.

דורשי רשומות וגבאי הצדקה היודעים ומכירים בסגולת מצות הצדקה, דורשים את הבטחת יעקב אבינו ע"ה בדרך רמז: "וכל אשר נתן לי, עשר אעשרנו לך" איזה דבר הוא שלי? "עשר אעשרנו לך", המעשר - הוא שלי, וכל השאר? אינם שלי באמת, הצדקה היא הנשארת לי!

המשגיח הצדיק הג"ר דן סגל שליט"א, אמר פעם לפלוני. אמרת כך: "אני מרויח חמש אלף שקל, וב"ה, אני נותן 'חומש' לצדקה היינו אלף שקל, א"כ נותר בידי רק ארבע אלף שקל", אבל ההיפך הוא הנכון, כי רק האלף שקל - הם שלך באמת, הארבע האחרים אינם שלך. לך נותרו רק אלף. פשוט, אינך יודע איך לדבר.

הכרתי, כך סיפר המגיד מישרים הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין שליט"א, יהודי עשיר גדול מאוד. לא מליונר אלא ממש מליארדר, (בשנים או שלוש מיליארד דולר העריכו את נכסיו), אך היו לו חיים קשים. סיפר לי הצדיק רבי עזרא ברזל,

כי פעם הזדמן לו להיות נוכח בתפילה בבית כנסת עם אותו עשיר. האיש היה מוקף כל העת בארבע שומרים חגוריי נשק מלומדי מלחמה, למה, מדוע? כי תמיד היה בפחד על חייו שמא יתנקשו בו כדי לרשת את כספו. "ברוך ה'", אמרתי לעצמי - סיפר ר' עזרא "הנה כמה אני מאושר ממנו, אינני זקוק מסביבי לאף אחד. אינני צריך ל"מלאכי שמירה" מלפנים ומאחור. בזכותו למדתי כמה אני מאושר. בקיצור, להם יש חיים קשים. מסכנים.

מה נותר מהמיליארדים?

ואגב, מה באמת היה סוף חייו של אותו עשיר נכבד?

הוא מת מתוך אימת מות. (לא צריך להאריך במעשיות סתם, אבל כדאי לספר בקצרה מפאת מוסר ההשכל שבוה). פרצה שריפה בביתו, דיברו עמו בטלפון לתוך החדר בו היה.

גם רעייתו שוחחה עימו בטלפון בבקשה שיפתח את דלת חדרו האישי "כי עוד מעט עולה אש וחלילה אתה יכול להישרף". המשטרה גם כן ניסתה לשכנע אותו בטלפון הפנימי של הבית "תצא מהר!", אך הוא חשש - ובצדק - ומיין לצאת מהחדר, מכיון שהוא חשד שהטלפונים הבהולים הם קונץ של שודדים הכופים את בני הבית, ואפילו אולי הם התחפשו לשוטרים שיאמרו לו לצאת... כך סיים שם את חייו, נחנק ונפטר. מה נותר

חוד הפרשה

1. כיצד מבחינים בין שבוע (ימים) לשבוע (שנים)?
2. אימתי "אחיו" הם בניו ואימתי הם אוהביו?

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

לקרונים ולרחוקים

דע עוד כי אין חילוק באיסור סיפור הרכילות, בין אם המספר הוא איש או אשה, קרוב או רחוק, ואפילו אם שמע לאחד, שדבר דברי גנאי על אביו ואמו, ומחמת שצר לו מאוד על כבודם, גילה להם את הדבר - גם כן בכלל רכילות הוא. ("חפץ חיים")

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

ששים שנה של עמידה נסיון

אברהם אבינו. ומה הוא? שיעקב אבינו היה לו נסיון תמידי, שגדל יחד עם עשו הרשע במשך ס"ג שנים. ולא עוד אלא שאביו יצחק שהיה צדיק הדור, אהב את עשו. וא"כ נראה שדרכו של עשו הוא אמת, ואעפ"כ לא נמשך אחריו והחזיק עצמו בדרך האמת.

אבל הנסיונות של אברהם אבינו היו נסיונות שעברו, שאחר שעמד בניסיון לא היה לו עוד ניסיון. לכן נקרא יעקב בחיר שבאבות.

הא למדנו מדבריו, שכל הזמן שהיה יעקב בבאר שבע יחד עם עשו היה לו ניסיון קשה מאוד. ויש לומר, שניסיון זה היה בגדר של הכנה כדי שיוכל אחר כך לילך לביתו של לבן הארמי והוא לא ילמד ממנו וממעשיו.

וזהו שאמר "ויצא יעקב מבאר שבע", שמשום שיצא מבאר שבע, ששם התחזק עצמו לא ללמוד מעשו, וילך חרנה. היה יכול לילך בחיר האבות לחרון אל לבן הארמי, ולהקים שם את משפחת בית ישראל.

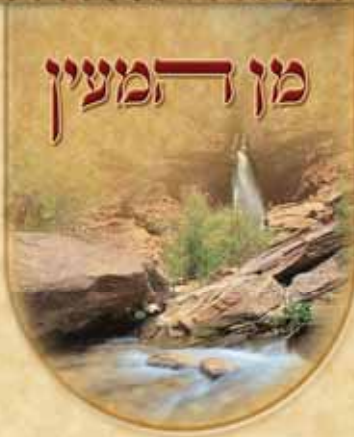
"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה"

(בראשית כח. י) חשבת לבאר זאת בדרך רמז, על פי מה ששמעתי בשם מורנו הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, רבה של ירושלים.

שהקשה כך; מפני מה נקרא יעקב

אבינו "בחיר שבאבות" ולא ניתן תואר זה לאברהם אבינו, והרי אברהם אבינו עמד בעשרה נסיונות אבל שאר האבות לא מצינו שעברו עליהם נסיונות כפי שעברו על אברהם אבינו? ותיריך הגאון רבה של ירושלים זצ"ל, שליעקב אבינו היה ניסיון יותר גדול מכל הנסיונות שנתנסה

מן המעיין

ותאמר רחל ליעקב: "הבה לי בנים" - כי אני סמכתי עליך, כי כדן אתה נוהג, וכעת הנני רואה שיש אולי איסור בנישואין שלי, ולכך התפלל שנזכה לבנים ואז אדע כי לא היה כל איסור בנישואינו.

ועל כך "ויחר אף יעקב ברחל" - בכך שנחשד שעשה

איסור בלקיחת שני אחיות. "ויאמר

התחת אלהים אנכי" - וכי חלילה אעבור על

צווי ואיסור הבורא ח"ו. אלא ודאי על פי הדיבור נהגתי כן.

"ויאמר יעקב כאשר ראם" (לב. ג)

רמז נפלא מוצא בעל ה"אהבת חיים" זצ"ל, בדברי הכתוב "ויאמר יעקב כאשר ראם" - ראשי התיבות: "ויכירם",

כלומר שהכיר יעקב שאלו הם אותם המלאכים שראם אז בחלומו עולים ויורדים בסולם.

"ראם" - ראשי תיבות: "רפאל אוריאל מיכאל".

"מחנים" - ראשי תיבות "מאותם חיילים נטל יעקב מלאכים".

אור הזוהר

"ויחלם והנה סולם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה"

(כח. יב) אמר רבי יצחק; בא וראה 'ויחלם' - וכי יעקב הקדוש שהוא מובחר שבאבות, נגלה אליו הקדוש ברוך הוא בחלום? ובמקום הקדוש הזה לא ראה אלא בחלום?

אלא, יעקב לא היה נשוי עדין, ויצחק היה קיים. ואם תאמר הרי גם לאחר שנשא אשה כתוב 'וארא בחלום'?! שם, המקום גרם, ויצחק היה קיים לכן כתוב בו חלום. ואחר שבא לארץ הקדושה עם השבטים, כתוב 'וירא א-להים אל יעקב' וגו'.

"ויפגע במקום וילן שם". (כח. יא)

פירושה של המילה "ויפגע", הוא לשון תפילה. ומדוע אפוא בחר הכתוב להזכיר זאת בלשון פגיעה, ולא כפשוטו של מקרא בלשון: "ויתפלל במקום"?

השיב על כך רבי דוד מללוב זצ"ל ואמר, שכוונת התורה ללמדנו, שכאשר האדם עומד להתפלל לפני השי"ת ולבקש על צרכיו ומשאלותיו, הרי שצריך הוא להיות אצל קונו כדוגמת בן אצל אביו. כי כשהבן מבקש מאביו את דבר חפצו, ככל שרוצה הדבר יותר הוא מבקש יותר ויותר, עד שהוא נראה ממש כפגע בעיני אביו, ולבסוף נענה אביו לבקשתו, כיון שרואה תחנוני הבן עד היכן הם מגיעים.

כך גם אנו בני ישראל, צריכים להתפלל אל השי"ת כל כך בחזקה, עד שנהיה כפגע בעיני אבינו שבשמים, אבינו אב הרחמן. ולכן הקפידה התורה לכנות זאת במילות "ויפגע" - מלשון פגע.

אעבדך שבע שנים ברוחל בתך הקטנה". (כט. יח)

"שבע שנים" - ולא שש, כדי שלא יטעון עליו לבן שהוא עבד עברי אצלו, והדין בעבד עברי "שש שנים יעבוד ובשביעית יצא לחפשי חנם - ואם אדוניו יתן לו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה וילדה תהיה לאדונייה והוא יצא בגפו".

ולפיכך, כותב רבי שלום הכהן זצ"ל מזרזיס שבתוניס בספרו "נהר שלום", פחד יעקב להזכיר ללבן שיעבוד אצלו שש שנים - שלא יתפוס עליו מדין עבד עברי, שהרי ביקש יעקב מלבן לעבדו תמורת רחל בתו הקטנה. וביקש לעבדו שבע שנים, דבפחות מכן לא היה לבן מתרצה.

"הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי" (ל. ב)

ביאור נפלא לשיחה זו שהתנהלה בין יעקב ורחל, כותב הגאון חיד"א בספרו "חומת אנך":

יש לפרש כי כשראתה רחל שנמנע ממנה פרי בטן, תלתה הדבר שנעשה משום איסור "שני אחיות". וזה שאמרה "ותקנא רחל באחותה" - שהרי לפי האמת קידושי רחל קדמו, ולבסוף נתהפכו היוצרות ולא היא מותרת והיא אסורה.

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

**"ונתן לי לחם לאכל
ובגד ללבוש"**

(פרק כת. כ) יעקב
אבינו ע"ה הורה לבניו
אחריו, לכל שבטי
ישראל לדורותם,
דרך והנהגה בעבודת
הש"ת,

שכל אחד ואחד יש לו

להסתפק במה שחננו הש"ת, ובוזה

עליו לשמוח בחלקו. בבחינת לחם לאכול ובגד ללבוש. רבינו בעל חובת
הלבבות מבאר ומרחיב את מעלת מידה זו בשער הבחינה (פרק חמישי),
וכך הוא כותב: כי "זאת שאלת הצדיקים מאת ה'. לא ישאלו המותרות, רק
הדבר ההכרחי בלבד,

שאי אפשר לו לאדם שיחיה בלעדיו. ובידוע כי נטיית האדם אחר בקשת
המותרות, הוא גורם לו מהומות רבות,
ועל כן כל איש ירא את ה', ראוי לו שיהיה שמח בחלקו ושיסתפק במועט,
ושלא יתאוה המותרות, ויטיב לבו ביראת ה'".

ומעשה בפילוסוף - מחכמי אומות העולם שהיה עני מדולדל. פעם אחת
נתן לו המלך כסף וזהב הרבה כדי להצילו ממצוקות העוני.

השכים העני בבוקר ויקח בידו את הכסף ויבוא לפני המלך ויאמר לו: "הנה
כסף אשר נתת לי קח לך,

כי איני חפץ בו". תמה המלך ושאל אותו: "מה זאת עשית לי, למה בעטת
במנחתי אשר נתתי לך?" השיב הפילוסוף:

"אדוני המלך, מיום היותי על האדמה עד היום הזה ישבתי במנוחה שאננה
ובמשכנות מבטחים, כי מעולם לא הייתי להוט אחר הממון, ולעולם
נסתפקתי בהכרחיות, והיה די לי והותר מה שהיה לי, וכל חכמתי היתה

מותרות המולידות מהומות

לדרוש ולחקור חכמת הבריאה כי רבו מעשי ה'. ואולם
אתמול אחרי שלקחתי את הכסף, התעצבתי והוטרדתי לחשוב מה אעשה
בכסף, האם אקנה בו סחורה או להפקידו ביד אדם נאמן, או אקנה קרקע,
ותדר שנתי מעיני, ולבבי כים נרגש,
כי סבבוהו גלי מחשבות והמון טרדות, לכן לא אוכל ללכת באלה. ועל כן
הכסף נתון לך".

דו שיח זה אותו מצטט הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל, בספרו "דעת
תורה" (פרשת בהעלותך), גרם לאותו פילוסוף עני להמשיך ולהחזיק
בעוניו. וכאשר הרגישו חכמי אומות העולם תענוגי החכמה - כותב רבי
ירוחם - אזי הפקירו והפרישו עצמם מכל עניני העולם הזה באשר המה
הפריעו להם מחיי החכמה. ואולם - טוען רבי ירוחם - לא כן היא דעת
תורתנו הקדושה. התורה לא דורשת מהאדם פרישות בתכלית.

שכן חז"ל אומרים (קידושין ל): "בזמן שהרטיה - זו התורה הקדושה - על
מכתך, אכול מה שהנאתך ושתה מה שהנאתך ורחוץ בין בחמין בין בצונן
ואי אתה מתירא".

במידה במשקל ובמשורה, על משקל "לחם לאכול ובגד ללבוש".

שמה בדלותו

על הצדיק רבי יעקב אריה מראדזימין זצ"ל, מסופר שהוא היה עני מרוד
בימי רבנותו בריטשבל, אך היה שמח בחלקו. עד כדי כך הגיע רוב עוניו, כך
שאפילו לא היה בידו פרוטות אחדות כדי לרכוש כובע לראשו, על כן היה
מכסהו בעלה של כרוב כדרך האיכרים העניים.

פעם פגש בו אחד ממקורביו, וראהו מהלך והכרוב על ראשו כשהוא שמח
וטוב לב. תמה הלה ושאל את הרבי:

"כלום אין הרב מריטשבל מתבייש בדלותו?

תמה אף הרבי לשאלתו והשיב: "וכי למה אתבייש בה, כלום גנבתיה
ממישהו?"...

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ברכה כפולה

בחלום הלילה, ואמר לי לבוא אל הבית הזה, כי כאן נדרו לגזור את
שערות הילד על קברו, ושכחו לעשות כן. לכן הוא מבקש, כי תבואו עוד
היום אל קברו לקיים את הנדר שנדרתם,
לגזור את שערות הילד ליד קברו. ולא עוד, אלא שרבי חיים הקטן זיע"א
הוסיף ואמר להם:

"הבן הזה יחיה יחיה". בכפל לשון.

בני המשפחה נזכרו אכן בנדר שעשו, ועוד באותו יום הלכו אל קברו של
רבי חיים הגדול, וגזרו שם את שערותיו של הילד שברכת הצדיק נתקיימה
בו לאריכות ימים ושנים.

כח הברכה של כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, וברכתו של רבי חיים
הקטן זיע"א שכפל ואמר "יחיה יחיה" עמד לא רק לאותו בן שלישי, אלא
בוודאי לכל בני המשפחה, שכולם יחיו ויהיו בריאים.

את המעשה הבא סיפרה גב' אוהיון למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו
שליט"א: לאמא שלה לא התקיימו ילדיה, הילדים היו מתים סמוך ללידתם.

כאשר נולד הבן השלישי, הלכו לקברו של רבי חיים הגדול זיע"א להתפלל,
ושם נדרו נדר: אם הבן הזה יחיה, אזי כשהוא יגיע לגיל שלוש יגזרו את
שערותיו ליד הקבר של רבי חיים זיע"א,

ושם יעשו סעודת הודיה גדולה.

הבן השלישי הזה אכן נשאר בחיים, אך בהגיעו לגיל שלוש שנים, נשכחה
מהם ההבטחה שהבטיחו ליד קברו של הצדיק. בוקר אחד, נשמעו לפתע
דפיקות על הדלת. ועל הסף עמד הצדיק רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. הוא
שאל את בני הבית:

האם גרה כאן גברת מויאל? בני הבית השיבו בחיוב.

סבי - כך אמר להם רבי חיים הקטן - רבי חיים פינטו זיע"א, בא אלי